

Mine tavse venner.

Denne begivenhed kom til overfladen af mine minder, efter jeg havde haft mange samtaler med en farmor, som fortalte om sit barnebarn, hvis far drak.

Ja – det var kvindens søn og selvkært – ganske frygteligt for hende, at måtte se i øjnene – hendes søn svigtede sit barn.

Hun fortalte, hvordan hun havde oplevet barnet tale med sine dukker og derigennem fik hun – farmoderen – en fornemmelse af, hvor hendes barnebarn befandt sig og hvordan hun klarede at bearbejde de mange oplevelser.

Jeg er meget taknemmelig for, at jeg får lov at være den fortrolige til denne umådeligt stærke kvinde. Samtidig føler jeg mig ydmyg over, at jeg har hendes tillid. Det virker stærkt på mig, når disse begivenheder vækker mine minder. Det er utroligt værdifuldt, fordi jeg på denne måde får fyldt hullerne i min hukommelse og jeg får samtidig en større forståelse for den person, som er mig.

Der var en tegneserie i Familiejournalen, som min mor af og til købte. Tegneserien handlede om Bamse og DukkeLise. Jeg holdte meget af at læse den og før min mor kasserede bladet klippede jeg tegneserien ud og klistrede den ind i et hæfte. Sådan kunne jeg læse, alt det jeg havde lyst og glæde mig til fortsættelsen. Måske selv digte videre på fortællingerne.

Hvor og hvem jeg fik min bamse og dukken af, husker jeg ikke, men jeg opkaldte mine legekammerater efter disse 2 figurer.

Min Bamse var rød og sort. DukkeLise havde mørkt påmalet hår.

Jeg elskede at sidde under spisebordet - op af væggen, eller hænge et tæppe ned fra etagesengen og lege der, i hulen, for mig selv. Jeg førte samtaler, med Bamse og DukkeLise med 3 forskellige stemmer. Bamses stemme var mørk og brummende – naturligvis, mens DukkeLises var lys og skinger, det gav mest kontrast til min egen stemme synes jeg.

Hvor længe jeg havde disse tavse venner, husker jeg ikke. Jeg husker desværre heller ikke vores ”samtaler.” Det har ikke skortet på indsatsen for at få disse minder frem i lyset. Jeg tror nemlig på at hvad der her blev sagt, var essentielt i forhold til hvad der fulgte.

En dag – hele - familien skulle til Fyn at besøge min mors yngste søster og hendes familie, pakkede min mor Bamse og DukkeLise ned i sin taske. Resolut - lige for

øjnene af mig, uden nogen forklaring proppede hun dem ned. Først forstod jeg ikke hensigten med hendes handling, stirrede blot på hende. Det lå i luften, at dette ikke var slede godt. Jeg fornemmede tydeligt, at hendes intentioner førte noget slemt med sig.

Da jeg spurgte, hvorfor hun tog mine dukker med, svarede hun at dem skulle mine 3 yngre fynske kusiner have. Jeg græd og protesterede, hvilket fik min mor til at fortælle mig "Du er for stor til at lege med dukker. Åh – lad være at skab dig sådan."

Hele vejen til Fyn sad jeg og tænkte på, hvordan jeg kunne få min mor til at skifte mening. Hvis jeg nu gjorde eller sagde sådan, eller sådan, hvordan ville hun da reagere? Jeg fandt ingen løsning på mit problem. Jeg forsøgte alligevel. "Ved du hvad mor? De behandler slet ikke deres legesager pænt! Det ligger alle vegne, også ude i stalden og i gården!" Tavshed. Intet svar. Jeg trak vejret dybt og forsøgte igen - talte indtrængende og med dirrende stemme. "De legesager de har fået af os, er alle sammen blevet ødelagte!" Tavshed. Min mor ville ikke svare.

Jeg fattede ikke, hvorfor mine kusiner skulle have det legetøj, der betød mest for mig. Det gør jeg til gengæld i dag. Min mor har hørt, hvad jeg betroede mine venner og det skulle stoppes. Jeg skulle ikke have mulighed for at sige, hvad jeg sagde. Ikke kunne formulere og give udtryk for, hvad der foregik i min familie.

Da min mor – smilende - hev Bamse og DukkeLise op af sin taske og rakte dem over til mine kusiner, blev de modtaget uden større glæde, eller begejstring. Jeg fik fremstammet "Det er mine," hvortil min mor igen pointerede (i et drillende tonefald) "Du er da for stor til at lege med dukker." Jeg gik udenfor, for at skjule mine tårer, med de andres latter i ryggen. "Åh – dit pattebarn," lød det bag mig.

Jeg kunne næsten ikke koncentrere mig om andet, end at jeg skulle efterlade, hvad jeg dengang betragtede som mine bedste venner. Og at der overhovedet ikke ville blive sat pris på dem. De ville højst sandsynligt blive smidt i et hjørne, et eller andet sted. Få rykket både arme og ben af. Jeg var bund ulykkelig.

Jeg stjal mig senere til at tage afsked med Bamse og DukkeLise. På et tidspunkt så jeg mit snit til at klemme dem ind til mig. Min yngste kusine hev Bamse ud af mit favntag "Det er min nu," ja det var det vel.

På vej hjem, forsøgte jeg at komme af med mine frustrationer, ved endnu en gang at fortælle, hvor dårligt mine kusiner behandlede deres ting. Denne gang fik jeg opbakning af min ene søster, "Ja det er rigtigt mor, de er nogle svin med deres sager," mente hun. Hertil mente min mor til gengæld, at det ikke ragede os. Jeg

forstod, hvad hun sagde. Jeg kendte hende bedre, allerede dengang, end hun nogensinde ville ane.

Næste gang vi kom på besøg – mange uger senere – lå Bamse midt på gårdspladsen. Våd – beskidt og flad. Jeg undertrykte min gråd og skuffelse, men kiggede vredt i min mors øjne. Hun så væk.

Senere på dagen – da jeg følte ingen så det – samlede jeg Bamse op og begravede ham bag stalden. Jeg gravede et dybt hul – som jeg forede med blade – deri lagde jeg min ven og dækkede ham til, med endnu et tykt lag blade og så jord ovenpå. De skulle bare ikke finde ham igen.

DukkeLise så jeg aldrig mere.

Ingen og intet har overtaget Bamse og DukkeLises plads siden hen.

Jeg stoppede med at fortælle. Min mors plan lykkedes.

Jeg blev gjort tavs.